

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/61/2021
Identifikačné číslo spisu:	6113214894
Dátum vydania rozhodnutia:	24.11.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:6113214894.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu V. X. Č., bývajúceho v O.U. O., K. W. I. XX, zastúpeného JUDr. Jozefom Švarcom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Horná 41, proti žalovanej V. G. Č., bývajúcej v O. O., K. W. I. XX, zastúpenej JUDr. Magdou Jaňovkovou, advokátkou so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 30, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 10 C 113/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. augusta 2020 sp. zn. 16 Co 19/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 31. októbra 2019 č. k. 10 C 113/2013-335 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej len „BSM“) tak, že do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal garáž, hnutelnosti a pohľadávky uvedené vo výroku rozsudku, do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal pohľadávky uvedené taktiež vo výroku rozsudku, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej na vyrovnanie sumu 5.093,30 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi a žalovanej uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok v sume 682,- eur. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaná má právo na náhradu trov konania od žalobcu vo výške 100 %. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že manželstvo sporových strán uzatvorené dňa 6. augusta 1960 zaniklo dňa 31. mája 2010. Poukázal na to, že bývalí manželia sa po rozvode dohodli o rozdelení a vyporiadaní hnutelných vecí patriacich do BSM tak, že ďalej patria tomu, kto ich v čase zániku BSM užíval a v časti, v ktorej sa bývalí manželia nedohodli, podal žalobca návrh na vyporiadanie BSM v trojročnej prekluzívnej lehote. Počas konania sa strany len čiastočne zhodli vo vymedzení okruhu aktív tvoriacich masu BSM s tým, že ich BSM ku dňu zániku nebolo zaťažené pasívami a spornými zostali najmä finančné prostriedky vložené podľa tvrdenia žalobcu žalovanou do rôznych subjektov, osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, EČV: O. XXX A. a prives zn. Sport Jacht LPC-K. Osobné motorové vozidlo Škoda Octavia súd prvej inštancie zaradil do

masy BSM, keď mal preukázané, že sčasti bolo kúpené za finančné prostriedky z BSM a darovaciu zmluvu zo dňa 30. júna 2009, ktorou podľa tvrdenia žalobcu predmetné motorové vozidlo daroval synovi H., súd považoval za neplatnú, nakoľko účastníčkou tejto zmluvy nebola žalovaná ako spoluvlastníčka v režime BSM. Vzhľadom na to, že autom disponuje žalobca, prikázal mu ho súd za zostatkovú sumu 2.062,- eur. Rovnako uviedol, že situácia ohľadom motorového privesu značky Sport Jacht LPC-K je obdobná a prikázal ho žalobcovi, ktorý ním disponuje, za zostatkovú hodnotu 1.000,- eur. Súd prvej inštancie finančné prostriedky vložené do spoločnosti Tourex Middle East FZE vyporiadal prikázaním peňažných súm v reálnych hodnotách, ktoré boli stranám v konkurze vyplatené, pričom do BSM nezahrnul finančné prostriedky investované žalovanou do produktu spoločnosti FORCE WORLDWIDE INVESTMENTS CORP, keďže žalobca nepreukázal, že v čase zániku BSM tieto finančné prostriedky existovali. Súd prvej inštancie napokon konštatoval, že súčet hodnoty vyporiadaných vecí a hodnôt ku dňu vyporiadania BSM je vo výške 22.740,77 eur, ideálny podiel patriaci každému z bývalých manželov predstavuje sumu 11.370,40 eur ($22.740,77 : 2$). Vzhľadom na to, že žalobcovi prikázal aktíva v hodnote 16.463,73 eur a žalovanej v sume 6.277,04 eur, uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej na úplné vyrovnanie sumu 5.093,30 eur. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. augusta 2020 sp. zn. 16 Co 19/2020 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvoinstančného rozhodnutia, pričom zdôraznil, že pri vyporiadaní BSM vychádzal zo zákonných zásad zakotvených v § 143, § 149 ods. 1 až 3 a v § 150 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní správne vychádzal z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké a v konaní nebolo preukázané, že by niektorý z manželov vynaložil niečo na spoločný majetok zo svojho majetku okrem prostriedkov použitých na kúpu osobného motorového vozidla Octavia žalobcom a nebolo preukázané, že by bolo zo spoločného majetku vynaložené niečo na osobný majetok niektorého z bývalých manželov. Taktiež nebolo preukázané, že by sa niektorý z manželov nestaral o rodinu, alebo že sa nezaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pokiaľ žalobca namietal spôsob vyporiadania finančných prostriedkov, ktoré vložili bývalí manželia do spoločnosti Tourex Middle East FZE, odvolací súd považoval postup súdu prvej inštancie ohľadom vyporiadania týchto finančných prostriedkov taktiež za zákonný s poukazom na to, že okresný súd v konečnom dôsledku vyrovnal podiely bývalých manželov na mase BSM uložením povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanej na vyrovnanie jej podielu sumu 5. 093,30 eur v súdom určenej lehote. Odvolací súd napokon posudzujúc splnenie požiadaviek kladených na odôvodnenie rozhodnutí podľa § 157 ods. 2 CSP dospel k záveru, že súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnosti vyporiadania BSM v súdnej veci spôsobom, ako ho aj vyporiadal. Dodal, že obsah predmetného odvolania je v podstate zhodný s obsahom vyjadrení žalobcu pred okresným súdom, a preto odôvodnenie jeho rozhodnutia považoval za úplné aj pokiaľ ide o samotné odvolanie. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Namietal, že súd prvej inštancie pri aplikácii ustanovení § 149 ods. 1 a 4 a § 150 Občianskeho zákonníka nepostupoval so zásadou rovného a spravodlivého vyporiadania majetkových aktív žalobcu a žalovanej, pričom v neprospech žalobcu nevysvetlil, prečo preferoval a favorizoval tvrdenia žalovanej bez ich verifikácie inými dôkazmi. Dovolateľ ďalej vytkol súdu prvej inštancie, že v konaní nevypočul žalovanú a uprednostnil hodnotu jej zdravia pred právom žalobcu na vykonanie dôkazu (výsluchu žalovanej), čím zároveň došlo k porušeniu práva na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu. Tiež uviedol, že odvolací súd sa v odôvodnení v rozpore s § 387 ods. 3 CSP vôbec nevysporiadal so skutkovou a právnou argumentáciou žalobcu, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie formalistické a arbitrárne. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia súdov nižších inštancií a vec vrátil

súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nevykonanie dokazovania osobným výsluchom žalovanej, porušenie zásady rovnosti zbraní a nesprávne právne posúdenie veci.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

10. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď dovolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

11. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

12. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie

rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

13. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie, a to tak so zisteným stavom veci ako aj jej právnym posúdením. Poukázal ďalej na správnu aplikáciu ustanovení § 143, § 149 ods. 1 až 3 a § 150 Občianskeho zákonníka súdom prvej inštancie, pričom označil za správny postup, keď hnutelne veci ako aj garáž boli prisúdené do vlastníctva toho z bývalých manželov, ktorý ich užíva. Odvolací súd sa tiež stotožnil s postupom súdu prvej inštancie ohľadom vypořádania finančných prostriedkov do spoločnosti Tourex Middle East FZE, keď zdôraznil tú skutočnosť, že okresný súd v konečnom dôsledku vyrovnal podiely bývalých manželov na mase BSM uložením povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanej na vyrovnanie jej podielu sumu 5.093,30 eur v súdom určenej lehote. Odvolací súd uzavrel, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnosti vypořádania BSM spôsobom, ako ho aj vypořadal, zároveň obsah odvolania žalobcu považoval za (vo svojej podstate) zhodný s obsahom jeho vyjadrení pred okresným súdom, a preto odôvodnenie prvoinstančného rozhodnutia vyhodnotil ako úplné aj vo vzťahu k samotnému odvolaniu. Na základe uvedeného a skutočnosti, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok, možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

15. Pokiaľ žalobca namietal, že v konaní nebol vykonaný ním navrhnutý osobný výsluch žalovanej, dovolací súd uvádza, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 CSP). Z ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky zároveň vyplýva, že zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08).

15.1. Podľa názoru dovolacieho súdu ale o tento prípad v prejednávanej veci nešlo. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo napokon nerealizoval osobný výsluch žalovanej a konfrontáciu pred súdom (porov. bod 8. rozsudku súdu prvej inštancie), pričom dovolací súd považuje toto zdôvodnenie za dostatočné a nevzbudzujúce akékoľvek pochybnosti. Súd prvej inštancie uviedol, že lekárskymi správami o zdravotnom stave žalovanej (č. l. 220, 234 - poznámka dovolacieho súdu) mal za nesporne preukázané, že účasť žalovanej na súdnom pojednávaní a konfrontácia so žalobcom by mohla jej zdravotný stav negatívne ovplyvniť. Na základe požiadavky žalobcu zúčastniť sa výsluchu žalovanej podrobil súd prvej inštancie konflikt práva žalobcu na osobnú prítomnosť na výsluchu žalovanej a práva žalovanej na zachovanie osobnej integrity a neohrozenie zdravotného stavu testu proporcionality a dospel k záveru o uprednostnení hodnoty zdravia žalovanej, čo okrem iného zdôvodnil tým, že žalobcovi bola vytvorená možnosť zúčastniť sa výsluchu žalovanej a klásť jej relevantné otázky prostredníctvom jeho profesionálne erudovaného právneho zástupcu. Dovolací súd sa s ohľadom na uvedené navyš stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že za danej situácie vykonanie dôkazu výsluchom žalovanej zmaril sám žalobca. Postup súdu prvej inštancie, ktorý zároveň zodpovedal čl. 6 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd zohľadňuje špecifické potreby strán sporu, vyplývajúce napríklad aj z ich zdravotného stavu, preto vec prejednávajúci senát vyhodnotil ako nespôsobilý zasiahnuť do práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že týmto postupom súdu prvej inštancie nedošlo k založeniu vady podľa § 420 písm. f/ CSP.

16. Z obsahu niektorých námietok žalobcu uvedených v dovolaní tiež vyplýva, že namieta porušenie princípu rovnosti zbraní, najmä v procese zisťovania skutkového stavu.

17. K tomu dovolací súd uvádza, že strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 CSP). Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (m. m. 3 Cdo 321/2015, 3 Cdo 888/2015, 3 Cdo 156/2016, 3 Cdo 90/2017). V danom prípade dovolací súd musí konštatovať, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súdy porušili zásadu rovnosti procesných strán. Súd prvej inštancie i odvolací súd vytvorili obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany, pričom súd prvej inštancie pri svojom procesnom postupe správne zohľadnil v zmysle čl. 6 ods. 2 Základných princípov CSP zdravotný stav žalovanej (viď bod 15. a 15.1. tohto odôvodnenia). Vzhľadom na námietky žalobcu smerujúce najmä k nevyváženému hodnoteniu dokazovania dovolací súd uvádza, že v dovolacom konaní nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi

vykonaného dokazovania. Dovolací súd zároveň pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné (ktorú vadu v posudzovanom spore dovolací súd nezistil), nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Aj tieto námietky žalobcu preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP za neopodstatnené.

18. Z obsahu dovolania žalobcu napokon vyplýva, že súdom nižších inštancií vytkol nesprávnu aplikáciu § 149 ods. 1 a 4 a § 150 Občianskeho zákonníka.

18.1. K tomu dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

19. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že súdy nižších inštancií mu nesprávnym procesným postupom znemožnili uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.